

ELISE KOVA

VAMPIR LORDU
ile
DÜELLO

Büyülü Evlilik Serisi

3. Kitap

Çeviren

Onat Özyılmaz

*kitaplık raflarında
hançerler ve taşlar sergileyen
tüm kitap âşıklarına*

bir

“Benimle evlen de sana güçlü bebekler vereyim.” Kelimeleri neredeyse anlaşılmaz bir noktaya kadar yuvarlıyordu.

Sözlerinden tiksiniş –Walt? *Waldor*? Adını bile hatırlayamıyordum— adı her neysenin omzuma attığı kolunu ittim. Bir kahkaha patlatıp geri sendelediğinde neredeyse sokakta dans edip aya uluyan bir grup kadına çarpıyordu. Kadınların üzerlerindeki ipek gecelikler, doğal olmayan ay ve demirhanenin açık kapısından sızan ışıkla kırmızı ve turuncunun tonlarına boyanmıştı.

Fırıl fırıl dönüp dans edebiliyorlardı. Şarkı söyleyip ağlayabiliyorlardı. Üzerlerindeki geceliklerin bacaklarına sürtünen etekleri kadar özgürlerdi. Onlardan biri olmak nasıl bir şey olurdu? Öyle olsam ne yapardım? Cevabı ben bile bilmiyordum. Elimi kolumu bağlayan zincirler, üzerimdeki kalın deri önlüğün ipleri kadar sıkıydı. Beni sımsıkı sarıyor, kontrol altında tutuyordu.

Adı her neyse yeniden bana doğru uzandı.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. “Yeter artık.” Bana dokunmak en iyi ihtimalle kırbaçlanmasına neden olurdu; sarhoş kafası mantıklı düşünmesine engel oluyordu. Kim olduğumu bilmediğini bile iddia edemezdi. Bu mezradaki *herkes* kim olduğumu bilirdi. Nasır tutmuş, is lekeli ellerimden kolayca fark edilebilirim. Sıvanmış ve yara izleriyle dolu kollarımdan da. Görevim, birçok avcınıkinden daha

kutsal kabul edilirdi. Ne de olsa, yıllarca benim elimden çıkmış zırh ve silahları kullanacaklardı. Demir dövmenin sırlarını bilen bendim.

Çeliğin ve gümüşün efendisi bendim.

Tıpkı Avcı Mezrası'nın geri kalanı gibi o da bana dokunabilecek tek kişinin, Baş Avcı'nın kocam olarak seçeceği adam olacağını biliyordu. Hiçbir istisna kabul edilemezdi.

Hayattaki son gecemiz olabilecek bu gecede bile.

“Bir sorun mu var?”

Onu son gördüğümde Drew demirhanedeydi ve köşedeki genç bir kadınla konuşuyordu. Fakat ikiz kardeşim ve muhafızım hiçbir zaman yakınımdan ayrılmazdı. Arka kulübedeki işimi halledip geri dönmemin vakit aldığını fark ettiğinde dışarı çıkmış olmalıydı.

“Bir şey yok. Ayyaşın teki işte.” Elimdeki içi kömür dolu kovayı daha sıkı kavradım. Yakıtçı, bataklıkların yakınlarında yaşıyordu – avcı olmadığı hâlde tuzlu toprak çizgisini aşıp vanpir diyarına girmesine izin verilen birkaç kişiden biriydi. Bu geceki şenlikler başlamadan önce teslimata gelmişti. Ertesi günü mezradaki biriyle geçireceğinden emindim. Sıradan dolunaylarda böyle yapardı; Kanlı Ay içinse tek seçeneği buydu. Mezrada hepimiz birbirimize göz kulak olurduk, özellikle de vanpir saldırıları sırasında.

Gizemli ve kana susamış vanpirlere dair üç temel gerçek vardı:

Birincisi, yaşamlarını sürdürmek ve kara büyülerini kullanmak için insan kanıyla beslenmeleri gerekiyordu. Vanpirler ve insanlar arasındaki savaşın zamanın başlangıcından beri süregelmesinin nedeni de buydu. Kale ve Avcı Mezrası'nın dört bir yanını çevreleyen kalın duvarları olmasaydı, kan ve ölüm arzuları dünyayı yerle bir ederdi.

İkincisi, vanpirlerin tek bir gerçek zayıflığı vardı – gümüş. Diğer tüm araçlar yalnızca onları yavaşlatmaya ya da kurbanlarına acısız bir ölüm bahşetmeye yarardı. Bir vanpirin bedenine gümüş bıçakla zarar vermek onları ânında öldürürdü. Tek savunmamız buydu ve tam da bu yüzden Avcı Mezrası'nda gümüş işlemeyi bilenlere saygı duyulurdu.

Son gerçekte, tüm vanpirlerin tek bir zihni paylaştığıydı. Her ay bize eziyet eden bu yaratıklar, efendilerinin iradesine boyun eğen piyonlardan pek de farklı sayılmazdı. Vanpir Lordu düşerse diğerleri de onunla birlikte yok olacaktı. Ancak Lord, Karaltı'nın koruması altındaydı ve yalnızca beş yüzyılda bir, geçidin en zayıf olduğu ve ordularını tüm gücüyle yönetebildiği Kanlı Ay gecesinde kara şövalyeleriyle birlikte bu dünyaya adım atabiliyordu.

Yarın Kanlı Ay en güçlü hâliyle göğe yükselecek ve avcılar, Vanpir Lordu'nu öldürüp insanlığı kurtarmak için benim dövdüğüm silahları kullanacaktı. Her şey, iyi ya da kötü anlamda, bir gecede değişebilirdi ve Avcı Mezrası dışındaki kimsenin bundan haberi yoktu.

Beni rahatsız eden avcı şaşkındı. "Ben ayyaş falan değilim, ben asil bir avcıyım!"

"Zar zor ayakta duruyorsun," diye karşılık verdim sertçe.

"Bu kadarı yeter, Wallace." Ah, demek adı buydu. "Demirci Bakire'yle birlikte görülmemelisin," diye adamı azarladı Drew.

"Ama, ama yalnız değiliz ki." Wallace yalpalayıp hıçkırıyordu. "Baksana, tüm dostlarımız burada!" Kendini hemen yanı başındaki dans eden kadınların arasına attı ve kadınlar sanki başından beri onunla dans ediyormuş gibi adama kucak açtı.

Avcı bir anda aralarındaki kumralı okşamaya başladı, ellerini kadının kalçalarında ve karnının altında gezdirdi. İpek kumaş, Wallace gibi tecrübeli bir katilin bile ellerinin altında zarif görünüyor, parmaklarının arasında toplanıp kadının elbisesini yukarı kaldırdığı sırada ellerinden dökülüyordu.

Kadının yerinde olsam nasıl hissederdim diye düşünmekten kendimi alamadım. Uyluklarımda bir sızı, karnımda bir sıcaklık hissettim. Wallace'ı istemiyordum. Ancak birinin ellerini üzerimde hissetmenin, yalnızca çekiç kullanmaktaki becerim ve mezradaki konumum dışında bir konuda arzulanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Wallace tıpkı bir vanpir gibi dişlerini kadının boynuna geçirdi. Kadın inleyip başını geriye attığında yanaklarım

kızarmaya başlamadan önce demirhaneye doğru ilerlemeye başladım. Hiç değilse içeride suçu ocağa atabilirdim.

“Uygunsuz bir şeye kalkışmadı, değil mi?” Drew, Wallace’e son kez kaşlarını çatıp bana yetiştirdi.

“Sadece sağduyusunu yitirecek kadar sarhoş olmuş işte.” Wallace’in başını belaya sokmaya niyetim yoktu. Avcılar zaten yeterince zorlu bir hayat sürüyordu ve bu gece eğlence, pervasızlık ve hoşgörü dolu olmalıydı. Hem kolunu omzuma atmaktan başka bir şey yapmamıştı. “Kim olduğumu bildiğini dahi sanmıyorum.”

“Bunu unutmak için zilzurna sarhoş olması gerek.”

“Öyleymiş gibi görünüyor; diğer kadına yaptıklarını kendi gözleriyle gördün.” Omzumun üzerinde arkama bir bakış attım. Wallace dansçılardan biriyle tökezleyerek uzaklaşıyordu.

“Ona anlayış gösterdiğin için teşekkürler, Flor.” *Flor*, Floriane’in kısaltması. Yalnızca erkek kardeşim ve annem bu lakabı kullanırdı. “Kanlı Ay’dan önceki gece hep böyle oluyor.”

“Tüm avcılar yarın avlanma yeteneklerini köreltecek kadar sarhoş mu oluyor?” Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Drew da aynısını yaptı. Boylarımız ve vücut yapılarımız hemen hemen aynı sayılırdı. Annemizin siyah saçlarını ve gözlerini miras almıştık. Ona bakmak tıpkı aynaya bakıp kendimin daha erkeksi bir versiyonunu görmek gibiydi.

“Ağrıyan başımız ve midemizle ilgilenmek için günbatımına kadar vaktimiz var, ayrıca Avcı İksiri de elimizin altında. Akşamdan kalmışlık iksire kafa tutamaz.”

“Yarın sıradan bir ava çıkmayacaksınız.”

“Bunu en iyi biz biliyoruz,” dedi ciddi bir sesle.

Konuyu daha da uzatmak yerine omuzlarımı silktim. Drew bir şey söylemedi ve birlikte demirhaneye girdik.

Bir vanpirin ağzındaki çok sayıda diş gibi dip dibe sıralanmış taş binaların geri kalanından biraz daha uzakta yer alan demirhane, mezranın büyük binalarından biriydi. Diğer yapıların sazdan yapılmış çatılarının aksine, demirhanenin çatısı kaleninki gibi ar-

duvazdandı. Ön cepheyi kaplayan ahşap tentelerin arasından içeri adım attık. Tam ortada yer alan ocağın etrafı ahşap masalarla doluydu. Genellikle üzerleri alet edevat ve bıçaklarla dolu olurdu ancak bu gece yerlerini yiyecekler ve sürahiler almıştı.

Burası Avcı Mezrası'nın merkeziydi, herkesin bir noktada demirciye ihtiyacı olurdu ve bu gece de bir istisna değildi.

Biracı getirdiği fiçıyı daha yeni açmıştı. Çiftçiler etrafına toplanmış biralarını yudumlayarak yorgunluklarını atıyor; şapkacı yatma vakti çoktan geçmiş çocuklara masallar uyduruyordu. Ve tüm bu curcunanın altında, Avcı Mezrası'nın kalbinden tıngırtılar yükselmeye devam ediyordu – sesin kaynağı baş demirci, mezranın koruyucusu annemdi.

Annemin çekici ritmik olarak inip kalkıyordu. Ensesindeki sıkı topuzdan kurtulmayı başarmış koyu renkli asi tutamlar, terden ıslanıp yüzünün iki yanına yapışmıştı. Şimdi, Kanlı Ay'dan önceki gecenin geç saatlerinde bile hâlâ hız kesmeden çalışmaya devam ediyorduk. Hâlâ yapılması gereken çok iş vardı.

"Bu arada, sen kiminle konuşuyordun?" diye sordum Drew'a, dedikodu yapan yaşlıların arasından kendimize yol açtığımız sırada.

"Ne zaman?"

"Az önce. Şurada." Köşeyi işaret ettim. O genç kız her kimse, görünüşe göre Drew'un geri dönmesini beklememişti.

"Bu gece çok fazla insanla konuştum; biraz daha açık olmalısın." Neden bahsettiğimi pekâlâ bilse de anlamamazlıktan geliyordu.

"Peki, sırların sana kalsın. Ama ben gördüysem annem de görmüş demektir ve yakını onun sorularından böyle kolay kurtarabileceğini *sakın* düşünme."

"Kızın biri işte, önemli bir şey değildi." Drew ensesini ovuşturdu.

"Mezradaki her kadınla aranda 'önemli bir şey' olmamaya devam edecekse, annemin elinden kurtulamayacaksın." Kovayı demirhanenin yanına bırakıp kömürleri kürekle ocağa atmaya koyuldum ve içimdeki öfkeyi hafifletmek için körüğün başına geçtim. Drew başkalarına dokunmakta, dans etmekte ve canı ne isterse

onu hissetmekte özgürdü. Bana gelirse... Körüğe daha da sert asılmaya başladım.

Annem bir anlığına bana minnet dolu bir bakış atıp tabakçıyla olan konuşmasına geri döndü. Konuştukları her neyse, yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa önemli bir konu olmalıydı. Yarın giymeleri için avcılara gönderdiğimiz son deri teslimatında bir sorun mu vardı? Aniden elimden çıkmış her kancayı, tokayı, omuzluğu ve iğneyi hatırlamaya çalıştım. Farkında olmadan çekicimden kusurlu bir mal mı çıkarmıştım?

“Birlikte olduğum hiç kimseden bir şikâyet almadım.” Drew omuzlarını silkti. “Eninde sonunda canım istediğinde uslanacağım.”

“Ne zaman biriyle birlikte olmak ya da evlenmek istediğine karar vermek güzel bir şey olmalı,” diye mırıldandım alçak sesle. Herkesin yanında Avcı Mezrası’nı iyileştirmek için üstlendiği rolü zarafetle kabullenmiş gibi yapabiliydim fakat yanında böyle davranmama gerek olmayan tek kişi Drew’du.

“Öyle söylememem gerekirdi. Özür dilerim, Flor.”

Başımı iki yana sallayıp iç çekerek omuzlarımdaki gerginliği gevşetmeye çalıştım. “Haklı olduğumu biliyorsun.”

“Ama bu yakında değişebilir.”

Kalbim tekledi. “Ne demek istiyorsun?”

“Daha sonra söylerim.”

“Ama...”

“Normal bir zamanda.”

“Bu geceye dair hiçbir şey normal değil,” diye tısladım. Konuşmamız fısıltıdan farksızdı. Etrafımızda bizi duyabilecek bunca insan varken gece yarısı antrenmanlarımızdan bahsettiğine inanamıyordum. “Etraf tıklım tıklım dolu; vaktimiz olma...”

Drew’a gizlice yalnız kalabileceğimizi düşündürten şeyin ne olduğunu öğrendiğimde cümlemi yarım bıraktım.

Demirhaneye bir sessizlik çöktü. Üzerinde çalıştığı demiri köruklediğim ocaktaki neredeyse akkorlaşmış kömürlere daldırırken annemin örsün üzerine bıraktığı çekici bile suspus olmuştu. Tüm

gözler, kanlı bir yarayı andıran pembemsi ayın aydınlattığı kapı eşiğindeki siluete çevrilmişti.

Bu eğri büğrü, korkutucu adam Baş Avcı Davos'un ta kendisiydi, o olmasaydı dünyamız kaybolurdu.

İncelikle dikilmiş kıyafeti kadifeden yapılmıştı. Kadife, sadece mezranın dışından temin edilebildiğinden, yalnızca Baş Avcı'nın kendisine ayrılmış bir kumaştı. Ellerini omzuna tünemiş büyük kuşun tıpatıp aynısı olan bir kuzgunun gümüş kafasıyla süslenmiş bir bastonun üzerinde kavuşturmuştu. Kuşu gördüğümde omurgamdan inen ürpertiye karşı koydum.

Baş Avcı'nın siyah gözleri.

Mezra halkı kuşa böyle derdi. Kuzgunun bir adı vardı; Drew bir keresinde bana söylemişti ancak çabucak unutmuştum. Adı da tıpkı bakışları gibi rahatsız ediciydi. Tiz çılgınları ve taşa sürtünen keskin çivileri andıran tınısıyla, bu korkunç yaratığa yaraşır bir isimdi.

Eski hikâyeler, binlerce yıl önce kalenin ilk inşasından bu yana gelip geçmiş her baş avcının bir kuzgunu olduğunu söylerdi. Bir baş avcı öldüğünde kuzgun gökyüzüne yükselir, daha sonra yeni baş avcının seçilme zamanı geldiğinde yeniden omzuna tünemek için geri dönerdi. Kimileri, demirhanenin ilk temelleri atıldığından beri her baş avcıya aynı kuzgunun eşlik ettiğini iddia ederdi. Drew, kuzgunun kalede büyük saygı gördüğü ve kendini kanıtlamış adaylar arasından baş avcıyı *onun* seçtiğini söylüyordu. Yaratığın, Avcı Mezrası'nı vanpir belasına karşı savunan kuzgun şekline bürünmüş kadim bir tanrı olduğunu bile söyleyenler vardı.

Eğer bu doğruysa, kadim tanrının pek de iyi bir iş çıkardığı söylenemezdi. Çünkü Vanpir Lordu bizzat Karaltı'dan geçemese de orada olduğunu, zamanın gelmesini beklediğini bize hatırlatmak için her dolunayda canavarlarını üzerimize salıyordu. Ve sözde ilahi olduğunu iddia ettikleri bu canlının elinden yaklaşmakta olan Kanlı Ay'ı engellemek namına hiçbir şey gelmediği ortadaydı.

"Selam olsun size Avcı Mezrası halkı," dedi Davos, her zamanki yorgun sesiyle.

“Rehberliğin ve koruman bizimle olsun,” dedi içerdeki herkes hep bir ağızdan.

“Bu geceki şenlikler keyifli görünüyor,” dedi Davos gülümseyerek. Yüzündeki ifadeyle babacan bir havaya bürünmeye çalıştığını düşünsem de benim gözümde her zamanki gibi korkunçtu. Gözlerinde beni iliklerime kadar ürperten bir parıltı vardı. Drew, Baş Avcı'nın bende uyandırdığı bu hisleri hiç şaşırtıcı bulmazdı.

Davos, düşmanlarımızın kanıyla vaftiz edilmiş, derdi. Hepimizden daha çok vanpir görmüş, sayısız dostunun bu dünyadan göçüp gittiğine şahit olmuş.

Aslında Avcı Mezrası'nda hiçbirimiz kan dökülmesine yabancı değildik. Ölüm, bu tanrının unuttuğu yerde daima kol gezerdi.

“Lakin gün doğmak üzere,” diye devam etti Davos. “Avcılarımı yanıma çağırarak zorundayım.”

İnsanlar transa girmiş gibi ağır ağır kalabalıktan uzaklaştılar. Kanlı işlerinin kanıtı, görünen görünmeyen yara izleriyle, hepsi birer avcıydı. Drew'u elinden yakalamak, ilerleyen saatlerde döneceğinden emin olup olmadığını sormak istedim. Yarın akşam onunla bir kez daha yalnız konuşma fırsatı bulamadan mezrayı terk etmesi fikri midemi bulandırıyordu. Gerçi henüz ona ne söylemek istediğimden bile emin değildim.

Kesin ölümüne giden birine ne söylenirdi ki? Ona zaten bilmediği ne söyleyebilirdim ki? Hangi kelimeler hislerime tercüman olurdu? Kafası böyle inceliklere basan daima o olmuştu. Sorunlarını çekicimle dövemedikçe hiçbir işe yaramazdım.

Fakat gitmesine izin verdim.

Başka çarem yoktu.

İkimizin de kendimize ait sorumlulukları vardı. Doğmadan önce bizim için kararlaştırılmış, yalnızca soyadımız ve cinsiyetimize göre belirlenmiş sorumluluklar. Ne kadar umut etsek, hayal kursak, kin duysak da hiçbirimiz bizim için belirlenmiş kaderden kaçamazdık.

“Demirhaneden ihtiyaç duyduğunuz başka bir şey var mı?” diye sordu annem, Davos'a.

“Hayır, Avcı Mezrası’nı korumak için zaten gereğinden fazlasını yaptın. Dövdüğün silahlar, sur tahkimatları ve yardım ettiğin deri zirhlarımız olmasaydı, avcılar Kanlı Ay’da bir hiç olurdu,” dedi Davos, avcılar etrafında toplanırken.

“Avcıları ve mezrayı her ava, özellikle de bu seferkine hazırlamak, ailemiz için bir onurdur.” Annem hüzünlü bir gülümsemeyle bakışlarını Drew’a çevirdi; yüzündeki hem gurur hem endişe, hem korku hem de sevinçle dolu bu ifadeyle sık sık kardeşime baktığını görürdüm. Tıpkı benim demirhanede çalışmam gibi onun kaderinin de avcılık olduğunu bilmemize rağmen annem de ben de Drew’un bu yolda ilerlemesine can atmıyorduk. Bu, beraberinde uzun sürecek bir hayat getirmiyordu. Ne var ki, ikimiz de neden evden ayrılıp kaleye katılması gerektiğini biliyorduk. Bunu anlayışla karşılamıştık.

Runil ailesinde işler böyle yürürdü; en büyük kız evlat demirhanenin, en büyük erkek evlatsa kalenin yolunu tutardı. Mezradaki her ailenin kendi gelenekleri, oynaması gereken kendi rolleri vardı. Her birimizin olmamız gereken yerlerde olması, güven içinde yaşamamızı sağlardı. Bu, hepimizin tuttuğu bir söz, yaptığı bir fedakârlıktı. Dolayısıyla babamın ölümünün ardından Drew’un onun yerine geçmesi çok vakit almamıştı.

O andan beri annem ve ben, her ay Davos’un bizi ziyaret edip vanpirlerin ailemizin bir üyesini daha aldığını söylemesini bekliyorduk. Fakat bir mucize eseri Drew, her ay eve geri dönüyordu. Belki de Kanlı Ay’a rağmen bu ay bile eve geri dönecekti. Bunun aptalca bir umut olduğunun farkındaydım ama Avcı Mezrası’nda her umut aptalcaydı.

“Ailenin onurundan bahsetmişken...” Cümlesini yarım bıraktırken Davos’un bakışları beni buldu. Gözlerindeki parıltı, midemdeki safranın yükselip boğazımı yakmasına neden oluyordu. “Bu geceki avın ardından kutlama yapmak için daha fazla nedenimiz olacak. Demirhanemizin gelecek nesiller boyunca çalışmaya devam etmesi için kızımızın başını bağlama vakti geldi.”

“Baş Avcı’nın uygun gördüğü her şeyi yapmaya hazırım.” Başımı eğip yüzüme Karaltı Bataklıkları’na giden avcılar kadar ifadesiz bir maske takındım.

“Düğün çanları önümüzdeki hafta çalmaya başlasın.” Davos sözlerini vurgulamak için bastonunu yere vurdu. Drew kaşlarının çatılmasına engel olmaya çalışıyordu. Bana kalırsa bu konudan benden bile daha fazla nefret ediyordu.

Daha sonra söyleyeceklerini duyar gibiydim. *Herkesin gözü önünde senin hakkında sanki orada değilmişsin gibi konuşmaya nasıl cüret edebilir? Sanki değerli bir kısrakmışsın gibi seni evlendirmekten bahsediyor.* Fakat bana biçilmiş kader tam olarak bir sır sayılmazdı. Demirci Bakire daima yirmi yaşına basmadan evlendirilirdi. Gelenek böyleydi, hiçbirimizin bir sonraki dolunayı göreceğ kadar yaşaması kesin olmadığından bu bir gereklilikti. Muhtemelen yılın sonuna gelmeden hamile kalacaktım ve bu düşünce ocağın yanında durmama rağmen ürpermeme neden oldu.

Kocam olmaya elverişli erkek avcılardan heyecanlı mırıltılar yükseldi. Aç gözleri üzerimde geziniyordu. İçgüdüsel olarak ocağın yanındaki çekiçlerden birini alıp yanımda tuttum.

Demirci Bakire olsam da narin bir çiçek değildim. Tıpkı bir gümüş kadar soğuktum. Demir kadar güçlüydüm. Kaderime boyun eğebilirdim ama bir erkeğe asla.

iki

Eklemlerim beyazlaşana kadar sıkıttığım yumruklarımı kimse fark etmedi; herkes sevinç naraları atmaktaymış. Demirci Bakire'nin düğünü, Avcı Mezrası'nda büyük bir olaydı. Kutlayabileceğimiz çok az şeyimiz vardı ve insanlar ellerine geçen her fırsatı sonuna kadar kullanıyordu.

Paniğimi, endişemi kendime sakladım. Sevinçlerini baltalayan ben olmayacaktım. Kocamı duyduğum aşk, arzu, çekim ya da normal insanları eşleriyle bir araya getiren şeyler her neyse o nedenden seçmek gibi çocukça fikirler yüzünden her şeyi mahvedemezdim. Bir görevim, sorumluluğum vardı ve bunlar kendi isteklerimden çok daha önemliydi.

"Gece bizi bekler," dedi Davos arkasını dönerek.

"İyi avlanmalar," diye yanıtladık geri kalanlarımız, Baş Avcı sadık askerleriyle uzaklaşırken.

"Körükler, Floriane," dedi annem nazik ama otoriter bir sesle. "Hazır çekiç elindeyken orakları yapmamda bana yardım et; kale daha fazlasını istiyor." Bakışlarını elimdeki aletten yüzüme çevirdi. Dudakları hüznünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Beni bekleyen geleceği çok iyi biliyordu. Bir zamanlar o da bu yollardan geçmişti.

Ve babama âşık olmuştu, zaman içinde.

Onları birlikte demirhanede görebiliyordum. Yanakları terle

parlarken göz göze geldiklerinde dudakları yalnızca birbirlerine sakladıkları gülümsemeleriyle kıvrılıyordu. Babam tez canlı ve sakin bir adamdı. Annemse güçlü ve ağırbaşlı. Babam onun kalkanı, annemse onun kılıcı olmuştu. Onlar tek bir varlığın, mevcudiyetin iki parçasıydı.

Gözlerimin önündeki resim aniden değişip yerini babamdan arta kalan şeyin oraksız elleriyle doğal olmayan bir şekilde demirciye doğru yalpalayan hâline bıraktı – öldüğünü böyle anlamıştık.

Başımı iki yana sallayıp bu düşünceleri zihnimden kovarak işe koyuldum.

Ben farkında bile varmadan şenliklerin tadını çıkararak son insanlar da gitmişti. Uzun bir günün sonunda her zaman olduğu gibi sadece annem ve ben kalmıştık. Kömürler turuncu-kırmızı tonlarına dönerken gölgelerimiz uzuyordu.

“Bu gecelik yeter.” Annem örsün sivri ucuna vurup çekicini kançasına astı ve omuzlarını döndürüp bileklerini esnetti. Bu işi ne kadar uzun süredir yaparsak yapalım beraberinde getirdiği ağrılardan kaçmak mümkün değildi. Demire indirdiğimiz her darbe dirseklerimizden omuzlarımıza kadar hissedilirdi. Gövdemiz yorgun düşer, dizlerimiz ağrırdı. Bir demirci vücudunun tepeden tırnağa her yerini kullanmak zorundaydı.

“Ortalığı ben toparlarım.”

“Teşekkür ederim.” Annem elini omzuma yasladı. “Davos’un az önce evliliğine dair söyledikleri...”

“Önemi yok.”

Annem gülümsedi. Yalan söylediğimi biliyordu. “Konuyu açacağını bilmiyordum. Eğer bilseydim önce ben söylerdim.”

“Biliyorum,” dedim yumuşak bir sesle. Yıllardır –babamın ölmü ve Drew’un avcı olmak için evi terk etmesinin ardından– her şeye birlikte göğüs geriyor gibiydik. Her gün birlikte çalışıyor, akşamları birlikte yemek yiyorduk. İçinde bulunduğum durumu gerçekten anlayan tek kişi oydu.

“Yarın gecedен sağ çıkarsak ve Vanpir Lordu hâlâ hayatta olur-

sa, evliliğin hakkında daha detaylı konuşuruz. Seni körü körüne evlendirmeye niyetim yok. Sana layık bir eş bulmak için elimden geleni yapacağım.”

“Teşekkür ederim,” dedim içten bir tavırla.

“Lafı bile olmaz.” Annem öne eğilip metal tozu ve kurumla kaplı olduğunu bildiğim alnıma bir öpücük kondurdu. “Acele etme. Şafaktan önce hazırlıklara başlayıp yarın geceyi eve kapanıp geçireceğiz, bu zamanın keyfini çıkar.”

Annem beni avucunun içi gibi biliyordu.

O gittikten sonra elimi örsün pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Tırnaklarım daha yumuşak metalden yapılmış sivri ucunun oluklarına takıldı. Yüzeyi hâlâ sıcaktı.

Yuva.

Vanpirler her ay gelip her şeyimizi elimizden almaya çalışıyor. Fakat eski hikâyelere göre, her ay yaptıkları bu baskınlar sadece üstünkörü saldırılardan ibaretti. Gerçek savaş yarın çıkacaktı. Drew geçtiğimiz birkaç aydır kafamı ölme ihtimalime takmamamı söyleyip duruyordu ama bunu nasıl yapabilirdim ki? Tıpkı eski hikâyelerde uyarıldığı gibi ay, her gece daha da uğursuz bir hâl alıyor, soluk pembe rengi koyulaşıyordu. Bunu umursamamak mümkün değildi.

İçeriye temizlemeye koyuldum. Önce teraziye süpürdüm sonra da kömürleri tırmıklayıp arka kısma yığdım. Birkaç saat sonra şafak söktüğünde ocağı daha fazlasıyla doldurmayacağımızı düşünmek garipti. Daha sonra demirhanenin arkasına yöneldim.

Demirhanenin arkasında kalın duvarlara inşa edilmiş bir kasa yer alıyordu. İçindeki gümüşleri kontrol edip saydıktan sonra tüm külçelerin annemin sevdiği şekilde dizildiklerinden emin oldum. Ardından, kasanın ön kısmına kaynatılmış dönen kadranları çevirip kapısını kilitledim. Bu şifreli kilit, büyük büyük büyükannemin tasarladığı garip bir mekanizmaydı. Çalışmalarını mezara kadar bir sır olarak saklamıştı. Gelmiş geçmiş her Demirci Bakire bu dünyaya bir iz, etkileyici bir eser bırakmıştı. Benim bırakacağım iz ise hâlâ gizemini koruyordu.

Belki de kendi eşi benzeri olmayan kilidimi nasıl yapacağımı bulup kasanın üzerindeki değiştirirdim. Kapısına kaynatılmış kilidin nasıl tamir edileceğini yaşayan kimse bilmiyordu. Fakat ailemiz dışında kimsenin kilidin nasıl çalıştığını ve nasıl açılacağı hakkında hiçbir fikri olmamasının avantajı da inkâr edilemezdi. *Korku, çaresizlikle bir olup kötü kararlar doğurur*, derdi annem her zaman. *Gümüşü korumalıyız çünkü o vanpirlere karşı elimizdeki tek savunmamız*. Gün geçtikçe azalan bir savunma.

Kale kapısından Avcı Mezrası'na giren ve topluluğumuza katılanların yeniden dışarı çıkmasına izin verilmezdi. Bu, dünyayı vanpirlerden korumak için yaptığımız fedakârlığın bir parçasıydı. Vanpirler de dahil olmak üzere hiç kimse ne içeri girebilir ne de dışarı çıkabilirdi. İnsanların içinden geçebileceği bir boşluk, vanpirlerin geçebileceği bir boşluk demektir. Kalenin içinden geçen ve sıkı korunan yol, dış dünyayla aramızdaki tek bağlantıydı.

Bu kuraldan muaf olan tek kişi baş avcıydı. Diğer avcılarının surların ardından çağırdığı tüccarlarla iletişime geçmek için dış kapıdan çıkmasına izin verilirdi. Ne de olsa, demir ve gümüş gibi kendi başımıza üretemeyeceğimiz şeyler vardı.

Drew'un söylediğine göre kuzeyin bir ucundan ender, ham gümüş taşıyan Applegate Ticaret Şirketi, neredeyse bir yıldır yakınlarımızdaki liman kentine uğramıyordu. Annemle bir daha hiç gelmeyeceklerinden endişelenmeye başlamıştık. Birçok akşam yemeğimizi o uzaklardaki madenlerin gümüş damarları tükenirse ne yapacağımızı tartışarak geçirmiştik. Annem, halihazırda elimizde olan ancak kırılmış silahları nasıl daha verimli bir şekilde eritip gümüşün gücünü muhafaza ederek avcılarının kullandıkları hilal şeklindeki oraklara çevirebileceği konusunda fikir edinmek için çoktan eski aile kayıtlarını incelemeye başlamıştı bile.

Demirhanenin kapısı açıldı. Pelerinli bir silüet içeri adım atarken ay ışığı, lambanın ışıklarıyla dansa koyuldu. Adamı bir bakışta tanıdığımdan büyük bir tepki vermedim.

“Her yer tertemiz olmuş,” dedi Drew etrafa bir göz atıp.

“Takdirin olmasa ne yapardım?” Masalardan birine oturdum. “Bu gece gelemezsin diye düşünmüştüm.”

“Gelmek zorundaydım.” Bana katıldı ve birkaç dakika boyunca huzurlu bir sessizlik içinde oturduk. “Beni iyi dinle, fazla vaktimiz yok. Yarın...”

“Devam etme. Ses tonundan hoşlanmadım.”

Beni duymazdan geldi. “Yarın annemi koruma görevi sana düşecek.”

“Biliyorum.”

“Hâlâ yanında mı?” Konuyu direktmeye devam ediyordu. Erkek kardeşim durmak nedir bilmezdi.

“Tabii ki. Biri burada...” Başımla dövme aletlerini işaret ettim “...diğeri de tıpkı söylediğin gibi evde.” Yerimde huzursuzca kıpırdandım. “Ama hepsini kaleye teslim etmemiz daha iyi olmaz mı? Avcıların bulabildikleri her silaha ihtiyaçları olmayacak mı?”

“Annemle senin sayende fazlasıyla silahımız var.” Masadan inip aletlerle dolu rafa doğru ilerledi. Rafın yan tarafındaki ahşabın duvarla birleştiği noktadaki küçük boşlukta bir orak saklıydı. Drew kimseye söylemeden bunu yapmamı istemişti.

Daha sonra da orağın nasıl kullanılacağını öğrenmem konusunda ısrarcı olmuştu.

Sapını bana doğru uzattı. “Önümüzdeki saatlerde yanından ayırma.”

“Annem görür.”

“Bir şey yapacak vakti olmayacak.”

“Kuralları çiğnememize *bayılacağından* eminim.” Gözlerimi devirip parmaklarımı soğuk metalin etrafına doladım. Drew orağın aşına olduğum ağırlığını avucuma bıraktı. Elinde bir silah tutarken kendini bu kadar rahat hissedenden başka bir demirci bakire olup olmadığını merak ettim. Pek sanmıyordum. Her ne pahasına olursa olsun kendimizi korumamız ve savaş alanından uzak durmamız gerekiyordu. Kaynaklarımız herkese bir silah veremeyecek kadar kısıtlıydı. Herkesin oynaması gereken bir rolü vardı ve bunun ge-

rekliliklerini yerine getirmesine yetecek kadarına sahipti. Daha azı ya da fazlasına değil.

“Kullanmanı gerektirecek bir durum olduğunda bize minnettar olacaktır.”

“Orağı gördüğü an ikimizi de azarlayacak.” *Avcılar iki çocuğumu da benden aldı*, dediğini duyar gibiydim. Lamba ışıkları jilet gibi keskin metalden yansıyor. Orağı yarın gelip çatacak mücadele için haftalardır biliyordum. Sanki bıçağını yeterince keskinleştirirsem endişelerimi kesip atabilmişim gibi hissediyordum.

“Senin için başka bir şeyim daha var.” Drew içeride gezinirken aynı anda hem huzursuz hem de kararlı görünüyordu.

“Neymiş o?”

Cebini karıştırıp küçük, obsidyen bir şişe çıkardı. “İşte bu.”

“Bu da ne?” Orağı masanın üzerinde yanıma bırakıp tuhaf şişeyi elimde çevirdim.

“Gizlice dışarı çıkmakta geç kalmamın ve gelmek zorunda olmamın nedeni.” Drew hoşlanmayacağını bildiği bir şeyi söylemek için cesaretini toplarken daima yaptığı gibi yavaşça nefes aldı. “Vanpirlere mezraya ulaşırsa işler ters gitmiş demektir. Geriye kalan avcılar her türlü yardıma ihtiyaç duyacaktır. Ve... senin ve annemin güvende olduğundan emin olmadan öylece çıkıp bataklıklara gidemem.”

“Avcı Mezrası’ndaki *hiç kimse* güvende değil,” diye homurdandım buruk bir sesle. Hayatlarımız, vanpirlere ve kendi korkularımıza karşı verdiğimiz sonu gelmez bir savaşa esir olmuş gibiydi.

“Bu yüzden savaşmayı öğreniyordun.”

“Ve hâlâ bir vanpirle yüzleşecek kadar güçlü değilim.”

“Sandığından daha iyisin. Ve yanında bu varken durdurulamaz olacaksın.” Başıyla şişeyi işaret etti.

Bana verdiği şeyin ne olduğu gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarptı. Şişeyi tutan ellerimden başlayan bir ürperti tepeden tırnağa her yerimi ele geçirdi. Tüylerim diken diken oldu.

“Hayır.” Şişeyi ona doğru uzattım. Drew bir adım geri çekildi.

“Hayır, hayır.” Masadan indiğimde kardeşim yeniden geriye kaçtı.
“Bunu yap...”

“Yaptım bile.”

“Bunu kaleden alıp bana verdiğini gören olursa –yaptığın öğrenilirse– *asılırsın.*”

“Döndüğümde annemle seni burada görmezsem zaten ölmüşüm demektir,” dedi Drew ciddi bir tavırla.

Gözlerimi elimdeki şişeye dikip fısıldadım, “Avcı İksiri.” İksiri elimde tutmak bir yana, bu sözcükleri *dile getirmek* bile yasakmış gibi hissettiriyordu. Elimde tutmak oldukça yasadışıydı.

“Güçlü bir karışım.” Ağırlığını bir ayağından ötekine geçirirken bir an tereddüt ediyormuş gibi göründü fakat bu durum, ben fırsatı değerlendirip şişeyi ona vermeye kalkışmadan geçti. “Davos bu iksirin nadir ve daha güçlü olduğunu, özellikle yarın için sakladığını söyledi. Kalenin derinliklerindeki özel bir membadan geliyormuş. Yani seni demirhaneyi ve annemi koruyabilecek kadar güçlendireceğini düşünüyorum.”

“Şişenin bende olduğu ya da iksiri içtiğim öğrenilirse *ben* de yanı başında asılırim.” Başımı iki yana sallayıp gözlerimi ona diktim. Hayatlarımızla kumar oynuyordu.

“Kimse Demirci Bakire’yi asmayı aklının ucundan geçirmez. Hem bunu nasıl öğrenecekler ki? İksiri yalnızca bir vanpire ölü gözlerine bakacak kadar yakınlaştığında iç. Aksi takdirde, bunu bir sır olarak sakla ve Kanlı Ay’ın ertesi sabahı şişeyi bana geri ver.” Sanki benden çok kolay bir şey istiyormuş gibi konuşuyordu.

“Peki ya avcının cinneti?” diye sordum.

“İksiri bir kez içmek cinnete neden olmaz. Bu zaman içinde olan bir şey.” Drew’un bakışları düşüncelere dalmış gibiydi. Kardeşlerinin, Avcı İksiri’nin başka hiçbir şeye benzemeyen bir kana susamışlık ve savaş açlığına neden olan cinnetine yenik düştüğünü gözleriyle görmüştü.

Geçen yıllar onu gözlerimin önünde sertleştirmiş, bazen neredeyse hiç tanıyamadığım bir adama dönüştürmüştü. Ona böylesine

yakın olmak beni daha da çaresiz hâle getiriyordu. Beni eğitmesine izin vermemin nedenlerinden biri de buydu. Yeterince güçlü olursak kaderimizden kaçabileceğimize, hatta onu tekrar yazabileceğimize dair düşüncelerini ne kadar cazip olsalar da paylaşmıyordum. Hayır, her gece yaptığımız eğitimlerin nedeni yalnızca kardeşimi özlememdi.

Drew sözlerine devam etti. “Ayrıca, cinnetin iksirle hiçbir ilgisi olmadığından, daha ziyade Karaltı Bataklıkları’nda şahit olduğumuz ve yapmamız gereken şeylerle ilgili olduğundan şüpheleniyorum.”

Şişeyi kavrayan elimin eklemleri bembeyaz oldu. Dövüş eğitimlerimiz birden gözüme aptalca bir çabadan ibaretmiş gibi görünmeye başladı. Ben bir avcı değil, Demirci Bakire’ydim. Silahları yapan ben olmalıydım, onları kullanan değil. Bu kadarı çok fazlaydı. “Lütfen, yarın ava gitme. Burada kalıp bizi koru. Beni bu iksiri kullanmak zorunda bırakma.”

“Bir daha vanpirden korkmaman için gidiyorum.” Aptal kardeşim bana doğru bir adım atıp ellerini omuzlarıma yasladı. “Vanpirler mezraya ulaşmasın diye öncülerle yola çıkıyorum.”

Öncüler. Drew ön saflarda olacaktı. Nabzım hızlanmaya başladı.

“Yapma, Drew,” dedim bir çırpıda. “Davos seni seviyor...”

Drew burnundan alaycı bir nefes verdi.

“Sen Demirci Bakire’nin erkek kardeşisin; beni korumak istersen mezra savunmasına katılıp burada kalmaya izin verir. Bataklıkların derinliklerine kadar gitmek zorunda değilsin.”

“Zorundayım.” Sesi bir fısıltıdan farksızdı. Yalnız olduğumuzu bilse de etrafa bir göz attı. “Davos mezrada kalmama izin vermez çünkü avcılara katıldığımdan beri beni bugüne hazırladı. Özel bir göreve seçildim, Flo. Tüm bunlara bir son verebilirim.”

“Son verebilir misin?”

“Her şeye.” Drew kollarını sıkıca etrafıma doladı. Her dolunaydan önce babamın bize sarılmalarını hatırlatıyordu. Ancak bu sefer... bunun kardeşimi son görüşüm olduğunu biliyordum. *Bana veda ediyordu.*

“Lütfen gitme,” diye yalvardım. Kelimeler boğazıma diziliyordu. Gözlerim yanıyordu. “Hiçbir özel görev ya da eski hikâyeye umurumda değil. Hiçbir şey sona ermeyecek. Daima avlanacağız. Burada, benimle hayatta kal.” Endişelerim ve korkularım katlanarak artıyordu. Annemin sözlerindeki aptal bendim ve en sonunda çaresizliğe teslim olup son kozumu oynadım, “Davos’un beni canının istediği avcıyla evlendirmesine müsaade etme. Müdahale etmek için orada olmazsan, onun düzgün biri olduğunu nasıl bileceğim?”

Drew beni bıraktı. “Sefil bir hayat sürmene *asla* izin vermem.”

“Ama...”

“Yarın,” dedi yumuşak bir sesle. “Kanlı Ay, Karaltı’yı zayıflattığında ve Vanpir Lordu ordularına liderlik etmek için bizzat buraya geldiğinde, onu bekliyor olacağım. Vanpir Lordu’nu –ordunun beynini– öldürüp bu bitmek bilmeyen savaşa son noktayı *ben* koyacağım.”

Kalbim sıkıştı. Boğazım bir şey söylememe izin vermeyecek kadar daralmıştı. Vanpir Lordu’nun geleceğini biliyordum ancak... onunla kafa kafaya çarpışacak kişinin kardeşim olacağını aklımın ucundan dahi geçirmemiştim.

“Bunu yapamazsın,” diye fısıldadım.

Drew’un dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Büyük kardeşine biraz bile güvenmiyor musun?”

“Sadece bir dakikayla büyüksün,” dedim içgüdüsel olarak. Drew kıkırdadı. “Lütfen, ben...”

“Karar çoktan verildi. Bunu tüm Avcı Mezrası için yapıyorum. Ama en çok da senin için. Vanpir Lordu ölürse artık Demirci Bakire olmana gerek kalmayacak. Avcı Mezrası sıradan bir kasaba olacak. Her gün burada çalışmak zorunda olmayacaksın. İstemediğin biriyle evlendirilmeyeceksin. Sen ve ben, nihayet dışarı çıkıp denizi görebileceğiz.” *Deniz*, duvarların ötesindeki onca hayalin sembolü.

“İhtiyacım olan her şey burada; denize ihtiyacım yok.” Bu bir yalandı. Küçük bir kız olduğum zamanlardan beri bunu kendime o kadar çok söylemiştim ki büyüdükçe yalanıma daha çok inanmaya başlamıştım. Kurulan hayalleri soldurmakta zamanın üstüne

yoktu. “Annemin ve senin güvende olmasına ve ocağın yanmasına ihtiyacım var.”

“Çocukken denize gitmek isterdin,” diye karşı çıktı Drew.

“O zamanlar yedi yaşındaydık. Her şey çok daha kolaydı.” Aynı anda birbirimize hem nasıl bu kadar benzediğimizi hem de nasıl bu denli farklı olduğumuzu merak ederek başımı iki yana salladım. Drew daima mücadele etmişti – daha fazlası için, Avcı Mezrası için, uğruna savaşmaktan uzun süre önce vazgeçtiğim hayaller için.

“Çok daha fazlası olabilirsin, Floriane,” dedi Drew yumuşak bir sesle.

“Tek isteğim başka bir yakınımın daha ölümüne şahit olmamak.”

“O hâlde annemi koruyacağına söz ver, böylece dikkatimi yalnızca kendimi hayatta tutmaya ve Vanpir Lordu’nu öldürmeye verebilirim.”

Böyle söyleyince... “Öyle olsun. Ama geri dönmekten başka çaren yok.”

“Döneceğim.”

“Yemin et. Kanlı Ay gecesi sona erip güneşin ilk ışıkları çan kulesine vururken eve doğru yola çıkacağınıza yemin et.”

“Geri döneceğime yemin ederim.”

Ona sıkıca sarıldım. Duygularımı bastırmak için ettiğim mücade kadar sıkıca. Bana yemin etmişti. Geri dönecekti.

Ne var ki, kalbim gerçeği biliyordu. Belki nedeni ikiz olmamızdı. Belki de tıpkı babam gibi onun da bir avcı olmasıydı. Belki de kendimi bildim bileli Avcı Mezrası’nda yaşadığımdan ölümün havaya bile işlemiş olduğunun bilincinde olmamandı.

Döneceğine yemin etmiş olsa da...

Yalan söylüyordu.